

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Fond ohrožených dětí**, se sídlem Na Poříčí 1038/6, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 20. 2. 2014, č. j. OSV 31/2014/23, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 7. 10. 2014, č. j. 59 Ad 7/2014 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce, jako osoba pověřená k výkonu sociálně-právní ochrany dětí na základě rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 5. 2001, č. j. 24408/2000, a provozovatel Klokánku Brniště, dne 26. 3. 2013 obdržel oznámení manželů N., dle kterého mají informace, že matka nezletilých dětí (K. H. a T. Š.) S. J. o děti špatně pečuje, konkrétně mají být hladové, jako tomu dříve bývalo, matka jedno z dětí nepřiměřeně trestala, střídá partnery, užívá drogy, konzumuje alkohol a pravděpodobně

nechává děti v noci bez dozoru. Manželé N. měli nezletilé děti v předchozí době v předpěstounské péči. Na základě oznámení navštívili dne 27. 3. 2013 sociální pracovníci žalobce, konkrétně jeho pracoviště Klokánek Brniště, S. J. za účelem provedení sociálního šetření. Výsledek šetření byl zachycen v protokolu ze dne 27. 3. 2013.

[2] Následně dne 3. 4. 2013 matka nezletilých dětí oznámila Městskému úřadu v České Lípě, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, oddělení sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „městský úřad“, nebo „OSPOD“) a také policii návštěvu pracovníků Klokánku Brniště a předložila protokol o výsledku šetření ze dne 27. 3. 2013. Dopisem žalobce ze dne 20. 4. 2013 bylo doloženo, že šetření u matky nezletilých dětí bylo provedeno v souladu s náplní práce sociální pracovnice na pokyn předsedkyně žalobce. K okolnostem šetření se sociální pracovníci žalobce vyjadřovali při ústním jednání dne 14. 8. 2013, při němž prokázali svůj pracovní vztah k žalobci.

[3] Oznámením ze dne 24. 10. 2013 zahájil městský úřad správní řízení ve věci správního deliktu podle § 59k odst. 1 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“). V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že nezletilé děti se již nacházejí v evidenci OSPOD a v loňském roce se nacházely v předpěstounské péči manželů N., je tedy nelogické, aby žalobce nahlašoval OSPOD děti, o nichž již ví, že se na ně sociálně-právní ochrana vztahuje.

[4] Příkazem ze dne 18. 11. 2013 uložil městský úřad za uvedený správní delikt žalobci pokutu. Žalobce podal proti příkazu odpor. Městský úřad proto ve správním řízení pokračoval a dne 27. 12. 2013 vydal rozhodnutí, ev. č. 111370 MUCL/101321/2013, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu podle § 59k odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí (dále také „prvostupňové rozhodnutí“). Městský úřad dospěl k závěru, že žalobce má povinnost podle § 10 odst. 4 zákona o sociálně právní ochraně dětí oznámit místně příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, že přijal oznámení osoby o problémech v péči o nezletilé děti uvedené v § 6 téhož zákona, a to bez zbytečného odkladu poté, kdy se o takové skutečnosti dozví. Za tento delikt uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný rozhodnutím č. j. OSV 31/2014/23 ze dne 20. 2. 2014 zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

[5] Posledně uvedené rozhodnutí napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který žalobu zamítl. Krajský soud nejprve ocitoval dotčenou právní úpravu [§ 6, § 10 odst. 3 písm. c), § 10 odst. 4 a § 59k odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí], přičemž konstatoval, že *„je to právě a jedině obecní úřad obce s rozšířenou působností (v souzeném případě městský úřad jako OSPOD), kdo po přijetí oznámení skutečností od pověřené osoby, nasvědčujících tomu, že tu jsou děti uvedené v § 6, jejich situaci vyhodnotí z hlediska § 6 a posoudí, zda se o takové dítě jedná, tj. zda jde o případ dítěte uvedeného mj. pod písm. a) cit. ustanovení a skutečnosti o tom svědčící, trvají po takovou dobu nebo jsou takové intenzity, že nepříznivě ovlivňují vývoj dětí nebo jsou anebo mohou být příčinou nepříznivého vývoje dětí“*. Oznámení manželů N., které žalobce přijal, obsahuje informace, které jednoznačně nasvědčují tomu, že matka nezletilých dětí neplní svoje rodičovské povinnosti způsobem, který může vývoj dětí nepříznivě ovlivnit. Jedná se

pokračování

tedy o skutečnosti nasvědčující tomu, že se jedná o nezletilé děti uvedené v § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Dle soudu námitky žalobce nijak nezpochybňují závěr, že byl jako pověřená osoba povinen postupovat dle § 10 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí a uvedené informace oznámit městskému úřadu jako OSPOD, a to bezodkladně. *„Odpovědnosti za uvedený správní delikt se žalobce nemůže zprostit poukazem na to, že uvedené nezl. děti byly v předpěstounské péči manželů N. a byly již dříve v evidenci OSPOD, a proto nebylo nutné znovu upozorňovat na to, že jde o děti, na které se sociálně-právní ochrana dětí zaměřuje.“* Soud znovu upozornil, že je to jedině obecní úřad s rozšířenou působností, který je dle zákona oprávněn vyhodnotit, zda se o děti ve smyslu § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí skutečně jedná, či nikoli, a konstatoval, že není věcí žalobce, aby sám prověřoval pravdivost informací, kterému o nezletilých dětech předá jiná osoba. Nadto z ničeho neplyne, že by bylo oznámení o těchto konkrétních skutečnostech již učiněno také vůči policii či OSPOD, jak namítá žalobce. Krajský soud proto uzavřel, že pokuta byla žalobci uložena v souladu s § 59k zákona o sociálně-právní ochraně dětí a žaloba není důvodná.

II. Kasační stížnost

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Dle obsahu námitek je zřejmé, že stěžovatel opírá svou kasační stížnost o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[7] Stěžovatel nejdříve zrekapituloval skutkový stav, přičemž se domnívá, že zasláním oznámení na OSPOD by byla zmařena veškerá snaha o spolupráci, kterou v zájmu dětí matce nabídl při šetření dne 27. 3. 2013, při kterém navíc bylo shledáno, že situace dětí je v pořádku. Z § 10 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, ze kterého mj. vyplývá, že *pokud o to ten, kdo učinil oznámení podle věty první, požádá, obecní úřad obce s rozšířenou působností ho informuje ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy oznámení obdržel, zda na základě skutečností uvedených v oznámení shledal či neshledal, že jde o dítě uvedené v § 6*, stěžovatel dovozuje, že nejen OSPOD je oprávněn posuzovat, zda jde či nejde o dítě dle § 6 téhož zákona. Jinak by tyto orgány byly zahlceny oznámeními.

[8] V daném případě byly navíc nezletilé děti již léta v evidenci OSPOD, který byl navíc od manželů N. o tvrzených problémech informován a neshledal je důvodnými. To by bylo možné zjistit ze spisů uvedeného orgánu, které však soud k návrhu žalobce nevyžádal.

[9] Právní posouzení věci provedené krajským soudem je dle stěžovatele ryze formalistické a nezohledňuje skutkové okolnosti případu, ani snahu stěžovatele dětem pomoci a nekomplikovat situaci postoupením nedůvodného oznámení. Pro jednání všech institucí by měl být hlavním hlediskem zájem dětí. Jelikož šetřením stěžovatele bylo zjištěno, že situace dětí je aktuálně stabilizována, nebylo v jejich zájmu opakovaně oznamovat informace již nahlášené.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[13] Při posuzování kasační stížnosti vycházel Nejvyšší správní soud z těchto zákonných ustanovení:

Dle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí se sociálně-právní ochrana zaměřuje zejména na děti, *a) jejichž rodiče 1. zemřeli, 2. neplní povinnosti plynoucí z rodičovské zodpovědnosti, nebo 3. nevykonávají nebo zneužívají práva plynoucí z rodičovské zodpovědnosti (...); pokud tyto skutečnosti trvají po takovou dobu nebo jsou takové intenzity, že nepříznivě ovlivňují vývoj dětí nebo jsou anebo mohou být příčinou nepříznivého vývoje dětí.*

Ustanovení § 10 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí stanoví, že *státní orgány, pověřené osoby, školy, školská zařízení a poskytovatelé zdravotních služeb, popřípadě další zařízení určená pro děti, jsou povinni oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností skutečnosti, které nasvědčují tomu, že jde o děti uvedené v § 6, a to bez zbytečného odkladu poté, kdy se o takové skutečnosti dozví. Pokud o to ten, kdo učinil oznámení podle věty první, požádá, obecní úřad obce s rozšířenou působností ho informuje ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy oznámení obdržel, zda na základě skutečností uvedených v oznámení shledal či neshledal, že jde o dítě uvedené v § 6. Zřizovatel zařízení uvedeného v § 39 odst. 1 písm. c) má při přijetí dítěte do zařízení povinnost tuto skutečnost ohlásit bez zbytečného odkladu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu má dítě trvalý pobyt, a není-li tento pobyt znám, obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu se nachází zařízení, do kterého bylo dítě přijato. Při plnění povinností podle věty první a třetí se nelze dovolávat povinnosti zachovat mlčenlivost podle zvláštního právního předpisu.*

Dle § 59k odst. 1 téhož zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba jako pověřená osoba nebo jako škola, školské zařízení nebo jiné obdobné zařízení anebo poskytovatel zdravotních služeb určené pro děti se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost podle § 10 odst. 4 bez zbytečného odkladu oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, že se dověděl o dítěti uvedeném v § 6, na které se zaměřuje sociálně-právní ochrana.*

Na činnost stěžovatele se vztahuje úprava obsažená v § 48 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Dle odstavce 2 citovaného ustanovení *[p]ověřené osoby mohou v sociálně-právní ochraně*

a) vykonávat činnost podle § 10 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a) až c),

pokračování

- b) vykonávat činnost zaměřenou na ochranu dětí před škodlivými vlivy a předcházení jejich vzniku podle § 31 a 32,*
- c) zřizovat zařízení sociálně-právní ochrany uvedená v § 39,*
- d) uzavírat dohody o výkonu pěstounské péče podle § 47b,*
- e) převzít zajišťování přípravy žadatelů o zprostředkování osvojení nebo pěstounské péče k přijetí dítěte do rodiny [§ 19a odst. 1 písm. c)], kterou jinak zajišťuje krajský úřad (§ 11 odst. 2), provádět přípravu žadatelů o zprostředkování osvojení nebo pěstounské péče a poskytovat odborné poradenství a pomoc těmto žadatelům a poskytovat fyzickým osobám vhodným stát se osvojiteli nebo pěstouny a osvojitelům nebo pěstounům poradenskou pomoc související s osvojením dítěte nebo svěřením dítěte do pěstounské péče,*
- f) poskytovat osobě pečující, s níž uzavřely dohodu o výkonu pěstounské péče (§ 47b), výchovnou a poradenskou péči při výkonu pěstounské péče a sledovat výkon pěstounské péče; pokud osoba pečující o tuto službu požádá, je pověřená osoba povinna výchovnou a poradenskou péči poskytnout,*
- g) vyhledávat fyzické osoby vhodné stát se osvojiteli nebo pěstouny a oznamovat je obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností,*
- h) vyhledávat děti uvedené v § 2 odst. 2, kterým je třeba zajistit péči v náhradním rodinném prostředí formou pěstounské péče nebo osvojení, a oznamovat je obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.*

Odstavec 3 téhož ustanovení dále stanoví, že *[p]ověřené osoby nejsou oprávněny vykonávat sociálně-právní ochranu v jiném rozsahu, než je uveden v odstavci 2.*

[14] Nejvyšší správní soud se v zásadě ztotožnil s výkladem zákona tak, jak jej provedl žalovaný a následně i krajský soud v napadeném rozsudku. Vycházel z toho, že zákon o sociálně-právní ochraně dětí ukládá povinným osobám oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností (OSPOD) informace nasvědčující tomu, že se jedná o dítě dle § 6 téhož zákona, aniž by měly prověřovat jakékoliv další okolnosti případu. Zjednodušeně řečeno vždy, když povinná osoba obdrží takové informace, automaticky musí svou oznamovací povinnost splnit.

[15] Zákon povinným osobám nedává žádný prostor pro to, aby se zabývaly dalšími skutečnostmi, či se oznamovací povinnosti jinak zbavily. Je sice pochopitelné, že určitá hodnotící úvaha ohledně charakteru získaných informací musí na straně povinného subjektu proběhnout, neboť ne všechna oznámení budou skutečně nasvědčovat tomu, že by se mohlo jednat o ohrožené děti ve smyslu § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Získá-li však povinná osoba povědomí o skutečnostech, které určité podezření vzbuzují, musí je bez dalšího oznámit příslušnému orgánu.

[16] Je proto třeba rozlišovat mezi vyhodnocením obsahu sdělení a prošetřením skutečné situace dětí, u nichž existuje podezření, že by se mohlo jednat o děti uvedené v § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Prověření, zda oznámené skutečnosti mají reálný základ a vyhodnocení dané situace totiž náleží pouze příslušným státním orgánům, jak správně uvedl krajský soud. Účelem informační povinnosti je získání co nejvíce relevantních informací o ohrožených dětech, přičemž bez jejího splnění nemá stát mnohdy možnost se jinak dozvědět, že některé děti jeho pomoc mohou potřebovat. Jelikož stát je

odpovědný za ochranu dětí, je zcela legitimní požadavek, aby právě orgány určené zákonem jako jediné hodnotily potřebu dětem poskytnout ochranu, k níž je povinen.

[17] Právě z účelu oznamovací povinnosti je pak zřejmé, že nebezpečnost stěžovateli vytýkaného deliktu spočívá již v jejím nesplnění bez ohledu na to, zda se o ohrožené děti skutečně jedná, či nikoliv. Byť stěžovatel vyvinul podstatně větší úsilí, než po něm zákon vyžaduje, a sám provedl šetření, aby prověřil situaci dotčených dětí, nezbavuje ho to odpovědnosti za správní delikt, jehož se dopustil nesplněním oznamovací povinnosti. Je nesporné, že oznámení manželů N. obsahovalo skutečnosti nasvědčující tomu, že by se mohlo jednat o děti dle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Jinak by ani stěžovatel šetření v místě pobytu matky a dětí neprováděl. Měl-li za to, že děti ohroženy nejsou a intervence ze strany OSPOD by zmařila jeho snahu o pomoc matce, nic mu nebránilo v tom, aby spolu s oznámením předmětných skutečností předložil jím sepsaný protokol o místním šetření a upozornil OSPOD na možnost zmaření svého úsilí. Jeho pochybení a škodlivost vytýkaného jednání proto spočívá v odepření příslušnému orgánu věc posoudit tak, jak zákon požaduje. Stěžovatel nemůže svévolně suplovat činnost orgánů státní správy a osvojovat si jejich pravomoci, aniž by k tomu byl v souladu se zákonem pověřen. To ostatně odpovídá základnímu principu, na němž je zákon o sociálně-právní ochraně dětí postaven, dle něhož *„[s]tát je odpovědný za ochranu dětí před tělesným nebo duševním násilím, za ochranu jejich zdravého vývoje z hlediska fyzického, psychického a mravního a ostatních aspektů integrity dítěte jako nositele práv daných Ústavou, Listinou základních práv a svobod a práv vyplývajících z mezinárodních závazků ČR (Úmluvy o právech dítěte)“* (důvodová zpráva k zákonu o sociálně-právní ochraně dětí).

[18] Oprávnění stěžovatele jednat naznačeným způsobem pak nevyplývá ani z části ustanovení § 10 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, dle které je OSPOD povinen informovat oznamovatele o výsledku vyhodnocení oznámení, pokud o to oznamovatel požádá. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, který z této povinnosti dovozuje, že to není pouze OSPOD, kdo je oprávněn posuzovat, zda se jedná o děti uvedené v § 6 téhož zákona. Naopak právě z důvodu, že toto oprávnění (resp. povinnost) náleží pouze příslušnému OSPOD, a nikoli rovněž osobám povinným skutečnosti oznámit, má oznamovatel právo zjistit, jak bylo s poskytnutými informacemi naloženo. Hodnocení ze strany OSPOD tak následně podléhá určité vnější kontrole, čímž dochází k eliminaci případů, kdy by byly podstatné okolnosti ignorovány, podceněny atd. Je logické, že zákon předpokládá určitý mechanismus, na základě něhož jsou informace navzájem předávány mezi osobami povinnými je oznámit a subjekty oprávněnými je hodnotit. Pokud by však byl přijat výklad předestřený stěžovatelem, vedlo by výsledné řešení k tomu, že by relevantní informace zůstaly pouze u povinného subjektu. Ten by je získal i vyhodnotil, čímž by se zvýšilo riziko pochybení, v důsledku kterého nebude v potřebných případech dětem sociálně-právní ochrana poskytnuta. Nic jiného nevyplývá ani z důvodové zprávy k zákonu č. 401/2012 Sb., kterým byla zmíněná povinnost OSPOD informovat oznamovatele o výsledku do ustanovení § 10 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí doplněna (*„Za účelem prohloubení spolupráce mezi subjekty povinnými informovat orgán sociálně-právní ochrany, je nově zakotvena povinnost orgánu sociálně-právní ochrany dětí informovat toho, kdo oznámil skutečnosti nasvědčující tomu, že jde o dítě uvedené v § 6, o tom, zda se na základě provedeného šetření podezření na ohrožení dítěte potvrdilo či*

pokračování

nikoliv. Oznamovatel se tedy dozví, že se na dítě bude orgán sociálně-právní ochrany dětí dále zaměřovat a bude činit potřebná opatření.“).

[19] Tentýž závěr lze učinit také na základě shora citovaného ustanovení § 48 odst. 2 a 3 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Stěžovatel jako pověřená osoba nemůže dle odst. 3 vykonávat jinou činnost, než která je výslovně uvedena v odst. 2 tohoto ustanovení. Důvodová zpráva k němu říká, že „[s] ohledem na závažnost některých částí sociálně-právní ochrany, a v zájmu ochrany dítěte, zůstanou některé činnosti vyhrazeny státu“. Obdobně se vyjadřuje taktéž odborná literatura (viz Hovorka, D.; Křístek, A.; Macela, M.; Trubačová, K.; Zárasová, Z.: *Zákon o sociálně-právní ochraně dětí: Komentář*. Wolters Kluwer - ASPI), když výslovně upozorňuje na skutečnost, že k jiným činnostem (než uvedeným v odst. 2 citovaného ustanovení) nemůže být nikdo pověřen, neboť se jedná o nepřenositelné kompetence veřejné moci, přičemž zákon nepočítá s pověřením třetích osob k výkonu správních činností, „zejména těch, které by zasahovaly proti vůli dotčených osob do jejich soukromí; proto pověřená osoba ani její k tomu zmocněný zaměstnanec nemá žádné právo vynucovat si bez souhlasu oprávněných osob (nájemců, vlastníků, uživatelů) vstup do prostor, kde dítě žije (§ 52 odst. 1 zák. o soc.-práv. ochraně dětí), pořizovat si v něm bez souhlasu dotčených osob audiovizuální a jiné podobné záznamy (§ 52 odst. 2 zák. o soc.-práv. ochraně dětí), ani si vynucovat jakoukoli spolupráci ze strany dotčených osob (§ 53 odst. 2 zák. o soc.-práv. ochraně dětí)“. Právě s ohledem na skutečnost, že stěžovatel jako pověřená osoba nemůže vždy účinně zajistit dostatečné prověření situace dětí, neboť se musí spoléhat na dobrovolnou spolupráci dotčených osob, je nezbytné, aby se relevantní informace dostaly do sféry správního orgánu, který dostatečným oprávněním v této oblasti disponuje (srov. bod 13 citovaného Komentáře k zákonu o sociálně-právní ochraně dětí, k § 48).

[20] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovateli náleží hodnotit pouze charakter oznámených skutečností, a vzbuzují-li takové skutečnosti podezření, že by se mohlo jednat o děti uvedené v § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, je bez dalšího povinen oznámit tyto skutečnosti příslušnému OSPOD. Byť se stěžovateli, za situace, kdy sám oznamované skutečnosti prověřil, jeví z jeho subjektivního pohledu vyvozený postih tvrdý, s ohledem na shora uvedené nezbyvá, než konstatovat, že ani dobrá vůle stěžovatele nemohla vyloučit, že se správního deliktu dle § 59k odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí dopustil. Jeho jednání je nutno považovat za škodlivé bez ohledu na to, zda v daném případě byla situace dětí podle jeho zjištění v pořádku.

[21] Ani skutečnost, že uvedené děti se již v evidenci OSPOD nacházely, nemá na posouzení věci žádný vliv. Ze spisu navíc nevyplývá, že by konkrétní okolnosti, které byly obsahem oznámení ze dne 26. 3. 2013, manželé N. oznámili taktéž na OSPOD, či že by se stěžovatel spolu s tímto oznámením dozvěděl, že tomu tak je. Přestože OSPOD měl situaci dětí sledovat, mohly být pro něj předmětné informace zcela nové, přičemž z ničeho nevyplývá, že stěžovatel věděl o opaku. Nejvyšší správní soud nemůže vycházet z pouhých nepodložených tvrzení stěžovatele, že mu manželé N. zároveň s předmětným oznámením sdělili, že totožné informace již na OSPOD nahlásili. Z podkladů založených ve spise (i předložených stěžovatelem) nic takového nevyplývá. Naopak vše nasvědčuje tomu, že manželé N. se na policii a OSPOD opakovaně obraceli v období předcházejícím svěřením dětí zpět do péče matky, přičemž v předmětné věci se pro svou nedůvěru obrátili již jen na stěžovatele. Namítá-li stěžovatel, že pravdivost jeho tvrzení bylo možné zjistit ze

spisů OSPOD, které žalobce navrhoval vyžádat, avšak soud uvedl, že je vyžadovat nelze, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani toto tvrzení není důvodné. Napadený rozsudek neobsahuje žádné takové vyjádření ve vztahu k navrhovaným důkazům, neboť zástupkyně stěžovatele při ústním jednání před soudem dne 7. 10. 2014 sama uvedla, že na těchto důkazních návrzích nakonec netrvá. Nadto je taktéž třeba upozornit, že stěžovatel nemohl vědět, zda OSPOD uvedenými informacemi skutečně disponuje, a měl proto oznamovací povinnost splnit. To by pro něj ostatně mělo být automatické při jakémkoliv získání relevantních informací.

[22] Nejvyšší správní soud se v posuzovaném případě ztotožnil s krajským soudem a neshledal v jeho postupu, jakož i postupu správních orgánů, žádná pochybení stěžovatelem vytýkaná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu